

Győri Ítéltábla
Pf.III.20.130/2016/13/I.szám

A Győri Ítéltábla dr. Posta Attila ügyvéd által képviselt I.r., II.r. és III.r. felperesnek a dr. Nagy Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perben a Győri Törvényszék 33. sorszámu kijavító végzésével kijavított 2016. május 4. napján kelt 32. sorszámu ítélete ellen a felperesek 35. és az alperes által 34. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben, az alábbiak szerint változtatja meg.

Az alperes által az I. r. felperesnek 15 napon belül fizetendő 6.593.082 (hatmillió-ötszázkilencvenháromezer-nyolcvankettő) forintot 9.007.266 (kilencmillió-hétezer-kettőszázhatvanhat) forintra felemeli azzal, hogy ezen összegből

- 71.417 (hetvenegyezer-négyszáztizenhét) forint után 2010. június 12. napjától,
- 18.085 (tizennyolcezer-nyolcvanöt) forint után 2012. április 1. napjától 2013. június 30. napjáig az adott félévre a félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig az adott félévre a félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot;
- 56.000 (ötvenhatezer) forint után 2013. szeptember 1. napjától,
- 1.123.380 (egymillió-egyszázhuszonháromezer-háromszáznyolcvan) forint után 2014. július 5. napjától,
- 3.646.500 (hárommillió-hatszáznegyvenhatezer-ötszáz) forint után 2015. július 5. napjától,
- 4.091.884 (négymillió-kilencvenegyezer-nyolcszáznyolcvannégy) forint után 2016. július 5. napjától a kifizetés napjáig az adott félévre a félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot köteles megfizetni.

Kötelezi az ítéltábla az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 2.042.586 (kettőmillió-negyvenkettőezer-ötszáznyolcvanhat) forintot és ennek 2017. március 15. napjától a kifizetés napjáig adott félévre a félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot, míg 2017. július 1. napjától minden hónap 10. napjáig előre esedékesen havi 340.431 (háromszáznegyvenezer-négyszázharmincegy) forint járadékot.

Mellőzi az alperest 2016. május 1. napjától havi 268.374 (kettőszázhatvannyolcezer-háromszázhetvennégy) forint megfizetésére kötelező elsőfokú rendelkezést.

Az alperes által az I. r. felperesnek 2016. január 1. napjától minden év július 1. napjáig fizetendő évi 540.000 (ötszáznegyvenezer) forint járadék összegét 475.801 (négy százhetvenötezer-nyolcszázegy) forintra leszállítja.

Az alperes által az I-III. r. felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak fizetendő elsőfokú perköltség összegét 800.000 (nyolcszázezer) forintra felemeli.

Az alperes által az állam javára adóhatósági felhívásra fizetendő feljegyzett eljárási illeték összegét 870.000 (nyolcszázhetvenezer) forintra felemeli, míg az állam terhén maradó illeték összegét 630.000 (hatszázharmincezer) forintra leszállítja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 70.000 (hetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állam javára az illetékes adóhatóság felhívására fizessen meg 71.440 (hetvenegyezer-négyszáznegyven) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a fennmaradó 288.300 (kettőszáznyolcvannyolcezer-háromszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott kijavított ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 6.593.082,- Ft-ot, és ezen összegből 71.417,- Ft, 38.665,- Ft, 56.000,- Ft, 1.428.494,- Ft, 3.940.630,- Ft, 1.053.496,- Ft, valamint 323.680,- Ft összegeknek az elsőfokú ítéletben írt időponttól kezdődően a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I.r. felperesnek 2016. szeptember 1. napjáig 38.000,- Ft-ot.

Kötelezte továbbá, hogy fizessen meg az I.r. felperesnek 2016. május 1. napjától kezdődően minden hónap 10. napjáig előre esedékesen 268.374,- Ft járadékot, míg 2017. január 1. napjától kezdődően évi 50.000,- Ft járadékot minden év szeptember 1. napjáig, ezen túlmenően 2016. január 1. napjától kezdődően évi 540.000,- Ft járadékot minden év július 1. napjáig esedékesen.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I.r. felperesnek 2016. május 1. napjától kezdődően havi 11.560,- Ft-ot az I.r. felperes ... Önkéntes Nyugdíjpénztárnál vezetett számlájára minden hónap 5. napjáig előre esedékesen.

Ezt meghaladóan az I.r. felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak 479.535,- Ft feljegyzett eljárási illetéket, míg a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására 111.592,- Ft költséget. Egyben megállapította, hogy a további 1.020.465,- Ft feljegyzett eljárási illeték és 50.842,- Ft előlegezett szakértői költség az állam terhén marad.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-III.r. felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak mindösszesen bruttó 395.015,- Ft perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I.r. felperesnek 15 napon belül 16.107,- Ft útiköltséget.

Az elsőfokú ítélet tényállása szerint az I.r. felperes 2008. február 16. napján a munkából hazafelé tartva a 85. számú főúton közlekedési balesetet szenvedett, amely üzemi balesetnek minősül. Az elkövető bűnösségét a Győri Városi Bíróság jogerős ítéletében megállapította.

Az I.r. felperes összszervezeti egészségkárosodása 50%, amelyből 40% a baleseti eredetű egészségkárosodás.

Az I.r. felperes a baleset bekövetkezésekor az ... Kft.-nél berendezés kezelőként dolgozott. A baleset miatt esztergyos, gépkezelő munka elvégzésére csak ereje fokozott megfeszítésével alkalmas: nehéz fizikai munka végzésére, tartós állásra, járással együttjáró munka végzésére nem alkalmas. A baleset után két évig táppénzen volt, majd - mivel munkáltatója nem tudott számára megfelelő alkalmazást biztosítani - munkaviszonya rendes felmondással 2011. november 14. napjával megszűnt.

Az I.r. felperes jövedelemvesztesége 2014. évben bruttó 950.074,-, 2015. évben bruttó 3.463.000,-, és 2016. január 1. napjától április 30. napjáig bruttó 1.053.496,- Ft, 2016. május 1. napjától kezdődően a jövőre nézve havi 263.374,- Ft. Ezen összegnél az elsőfokú bíróság elszámolta a felperes részére biztosított rehabilitációs ellátás összegét is.

Az ... Kft. az I.r. felpereshez hasonló beosztásban dolgozó munkavállalójának 2014. évben bruttó 478.420,- Ft, 2015. évben bruttó 540.000,- Ft, 2016. évben bruttó 630.000,- Ft összegű cafetériát fizet ki.

Az I.r. felperes volt munkáltatója hasonló beosztásban dolgozó munkavállalónak 2014. és 2015. évben összesen 277.440,- Ft önkéntes nyugdíjpénztári befizetést teljesített, 2016. január 1. napjától pedig havi 11.560,- Ft-ot.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a perbeli jogvita elbírálására az 1959. évi IV. tv. és a 190/2004. (VI.8.) Korm. rendelet 8.§-ában foglaltak az irányadók.

Az ítélet fellebbezések szempontjából releváns jogi indokolása az alábbi:

III.3. jövedelemveszteség (3./ elmaradt jövedelem, 6./ 13. és 14. havi kifizetés 7./ mozgóbér)

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 356.§ (1) és (2) bekezdése, a 357.§ (1) - (4) bekezdései, az 1/2006. (V. 22.) Pk. vélemény és az ... Kft.-től szerzett adatok alapján, valamint az I.r. felperes részére folyósított rehabilitációs ellátást figyelembe véve 2014. évre az I.r. felperes jövedelemveszteségét 950.074,- Ft-ban, 2015. évre 3.400.630,- Ft-ban, míg 2016. január 1. napjától április 30. napjáig (havi 263.374,- Ft) 1.053.496,- Ft-ban állapította meg. A jövőre nézve havi 263.374,- Ft járadékot ítelt meg.

Az elsőfokú bíróság az I.r. felperes elmaradt jövedelménél a 13. havi jövedelmet az éves jövedelem részeként vette számításba, míg a 14. havi bérként megjelölt, a munkáltató által adható juttatást (0-470.330,- Ft) az elszámolásnál mellőzte. Álláspontja szerint ezen tétel tekintetében nem állapítható meg, hogy erre az I.r. felperes jogosult lett volna, illetve ha igen, milyen összegben, a megjelölt összeghatáron belül.

III.4. Cafetéria

A felperes részére járó cafetéria összege 2014. évre bruttó 478.420,- Ft, 2015. évre bruttó 540.000,- Ft. Ezen összegeket az alperes elismerte, a követelést nem vitatta. Az alperes a 2016. évtől kezdődően előterjesztett cafetéria követelést vitatta azzal, hogy a jogosultság a munkáltató egyedi döntésén alapul, és csak az adott időszakra vonatkozik.

Az I.r. felperes volt munkáltatója úgy nyilatkozott, hogy az I.r. felperes 2016. január 1. napjától is jogosult lenne a cafetéria bruttó összegére, ha jelenleg is munkaviszonyban állna.

Az elsőfokú bíróság az I.r. felperes részére 2014. és 2015. évi cafetéria címén összesen bruttó 1.018.420,- Ft-ot állapított meg az alperes elismerésére figyelemmel.

2016. január 1. napjától kezdődően pedig kötelezte az alperest, hogy minden év július 1. napjáig fizessen meg évi 540.000,- Ft-ot ezen a jogcímen.

Az elsőfokú bíróság a cafetéria összegét bruttó összegben állapította meg. Álláspontja szerint annak meghatározása, hogy a bruttó összeg után mely részben és milyen adótartalom levonásával teljesít az alperes, már nem a bírósági eljárás feladata.

III.5. Önkéntes nyugdíjpénztári kifizetés

Ezen a jogcímen a felperes 2014. január 1. napjától kezdődően havi 11.600,- Ft összegű járadék igényt terjesztett elő, melyet az alperes nem vitatott.

Ezért az elsőfokú bíróság kijavított ítéletében 2014. január 1. napjától 2016. április 30. napjáig terjedő időszakra mindösszesen 323.680,- Ft megfizetésére kötelezte az alperest. 2016. május 1. napjától minden hónap 5. napjáig, előre esedékesen pedig havi 11.560,- Ft-ot ítél meg.

III.8. Adóteher

A felperes e körben arra hivatkozott, hogy a baleset folytán vállalkozását fel kellett adnia, a vállalkozásában lévő eszközöket feleségének értékesítette, ezért 325.361,- Ft adófizetési kötelezettsége keletkezett.

Ezt a felperesi igényt az elsőfokú bíróság nem ítélte alaposnak, mert álláspontja szerint az adóteher nem közvetlenül az I.r. felperes által elszenvedett balesettel összefüggésben keletkezett, hanem az I.r. felperes vállalkozása tekintetében saját döntésének a következménye. Ennek adójogi következményeit pedig viselni köteles.

III.10. Gépjármű vásárlás költsége

Az I.r. felperesnek a balesetben a totálkárossá vált személygépkocsiban keletkezett kárát alperes megtérítette. Ezen gépjármű helyett a felperes egy magasabb ülésiképzésű gépjárművet vásárolt, amellyel kapcsolatban 820.000,- Ft többletköltség megtérítésére tartott igényt.

Ezt a követelést az elsőfokú bíróság alaptalannak ítélte, mivel a beszerzett szakvélemény szerint az I.r. felperes normál kiképzésű járművet is tud vezetni, és a megvásárolt magas építésű jármű csupán könnyebbésséget jelent a ki- és beszállásnál. Ezért az ezzel kapcsolatos többletköltséget az alperesre nem háríthatja át.

III.13. Útiköltség igény

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a baleset miatt felmerült vizsgálatokon, kezeléseken való részvétel költsége címén 14 alkalmat, ambuláns ellátásra utazáskor 4 alkalmat, szakértői vizsgálaton és munkaügyi peres eljárásban összesen 3 alkalmat figyelembe véve a NAV által kiadott norma alapján benzinköltség címén 25.435,- Ft-ot, amortizáció költségeként pedig 13.230,- Ft-ot, mindösszesen 38.665,- Ft-ot és annak kamatait állapított meg az I.r. felperes javára.

III.15. Kerékpár költsége

Az I.r. felperes 63.000,- Ft összegű kártérítési igényét az elsőfokú bíróság nem fogadta el. Álláspontja szerint a felperes felhívás ellenére nem tudta azt bizonyítani, hogy a kerékpár vásárlására a balesettel okozati összefüggésben került sor, ezért ez az igény az alperessel szemben nem érvényesíthető.

V. Perköltség viselése

A perköltségről a Pp. 81.§ (2) bekezdése alapján a pernyertesség - pervesztesség arányát figyelembe véve döntött akként, hogy a felperes pernyertességi arányát 68,7%-ban határozta meg a felperes javára. Ennek megfelelően kötelezte az alperest a rendelkező részben írt összegű elsőfokú perköltség megfizetésére, és határozott a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt kereseti illeték viseléséről is.

A peres felek által a másodfokú eljárásban lefolytatott egyeztetések eredményeként a felperes módosított fellebbezésében (Pf.11. irat) az alábbiak szerint kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását.

2014. évre elmaradt jövedelem címén 644.959,- Ft, és ennek 2014. VII. 5. napjától, 2015. évre 3.106.501,- Ft és ennek 2015. VII. 5. napjától, 2016. évre 4.450.470,- Ft és ennek 2016. VII. 5. napjától, 2017. január 1-től május 31. napjáig 1.851.565,- Ft és ennek 2017. március 15. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatainak a megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

2017. június 1. napjától minden hónap 5. napjáig esedékesen elmaradt jövedelemként havi 370.313,- Ft megfizetésére tartott igényt.

2014. és 2015. évre 14. havi bérként évenként 364.742,- Ft és ezen összegnek 2014. május 5. illetve 2015. május 5. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatainak a megfizetését kérte.

Cafetéria címén 2014. évre bruttó 562.847,- Ft, 2015. évre bruttó 635.294,- Ft, míg 2016. évre bruttó 741.176,- Ft megfizetését igényelte, míg 2017. évtől minden év július 1. napjáig évi 630.000,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az önkéntes nyugdíjpénztári befizetés havi összegét 2016. június 1. napjától kezdődően havi 13.240,- Ft-ra kérte felemelni, míg a jövőre nézve az önkéntes nyugdíjpénztári befizetés összegét az alapbér 4%-ában + havi 1.000,- Ft-ban kérte meghatározni.

Többslet adófizetési kötelezettség jogcímén igényt tartott 325.361,- Ft és ezen összeg után 2011. május 20. napjától, gépjármű vásárlással kapcsolatos többsletként 820.000,- Ft és ezen összeg után 2008. április 17. napjától, valamint kerékpár vásárlás címén 63.000,- Ft és ezen összeg után az ítélet jogerőre emelkedésétől számított Ptk. szerinti törvényes mértékű késedelmi kamatok megfizetésére.

Kérte a részére megállapított elsőfokú perköltség felemelését arra hivatkozással, hogy az alperes az eljárás megindítását követően fizetett meg 4.000.000,- Ft-ot, ezért került a kereset leszállításra.

Az alperes az egyeztetések eredményeként módosított és végleges fellebbezésében (Pf. 12.) az általa korábban vitatott 38.000,- Ft-tal kapcsolatos fellebbezését nem tartotta fenn.

A 14. havi bér összegét és jogalapját vitatta 2014. és 2015. évre, valamint a jövőre vonatkozóan is. Hangsúlyozta, hogy a 14. havi bért a felek által már egyezően elfogadott jövedelemveszteség összege tartalmazza.

A 2014. és 2015. évre vonatkozó jövedelemveszteség összegét - amelyet a felperes a végleges fellebbezésében meghatározott - elfogadta.

A 2016. és 2017. évi jövedelemveszteség összegét változatlanul vitatta, és hangsúlyozta, hogy a 13. és 14. havi bért nem lehet figyelembe venni. Ezen tételek tekintetében hangsúlyozta, biztosan nem állapítható meg, hogy a felperes részesült volna ilyen juttatásban, illetve jövőre vonatkozóan is minden évben megilletné őt.

A 14. havi bér tekintetében kiemelte, hogy a munkáltató válasza szerint ez az összeg 0 - 473.330,- Ft-ig adható. A felperes számítási módját matematikai szempontból nem vitatta.

A cafetéria tekintetében előadta, hogy a cafetéria esetén a felbruttósítás megalapozatlan és káronszerzéshez vezet. A cafetéria tekintetében az alperes személyi jövedelemadó levonására - ellentétben a jövedelempótló kártérítéssel - nem jogosult, mivel a felek között nincs illetve nem is állt fenn munkaviszony. Jogszabályi felhatalmazás hiányában ezért a biztosító nem jogosult ezen összegből személyi jövedelemadót levonni. Ugyanakkor a felperes a kézhezvett összeg után nem fizet semmilyen közterhet. Álláspontja szerint ezért csak a nettó összegeket lehet irányadónak tekinteni, hiszen az e feletti részt a felperes - amennyiben a munkaviszonya fennállna - akkor sem kapná meg.

A fentiek alapján 2014. évre a cafetéria összegét nettó évi 352.524,- Ft-ra, 2015. évre nettó évi 392.736,- Ft-ra, míg 2016. január 1. napjától a jövőre nézve évi nettó 470.801,- Ft-ra kérte leszállítani. E körben fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott a Pp. 247.§ (1) bekezdésében foglaltakra.

Az önkéntes nyugdíjpénztári hozzájárulás körében a felperes fellebbezésének a teljesítését ellenezte a Pp. 247.§ (1) bekezdésére hivatkozással. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban a felperesnek a fellebbezésében megjelölt összegű keresete nem volt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított 38.665,- Ft útiköltség mellőzését kérte arra hivatkozással, hogy a kezelésekre történő utazások tekintetében a felperest TB támogatás illette meg.

Az ítéletábra a fellebbezéseket a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelmek korlátai között bírálta el, és az alábbiak szerint részben alaposnak ítélte.

Az elsőfokú bíróságnak a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján megállapított tényállásból, a bizonyítékok értékeléséből levont jogi következtetése és érdemi döntése az alább részletesen kifejtett indokok alapján csak részben helytálló.

III.3. Jövedelemveszteség

Az ítéletábra a peres felek közös kérelmére a Pf.4. sorszámú végzésével megkereste a felperes korábbi munkáltatóját, az Kft.-t a felek által igényelt adatok közzétevése iránt. A volt munkáltató Pf. 5. sorszám alatt a hiányzó adatokat megküldte.

Ezen, valamint a korábbi adatok birtokában a peres felek a 2014. és a 2015. évi elmaradt bruttó bér, mint elmaradt jövedelem összegében megállapodtak, és egyező nyilatkozatot tettek.

E szerint 2014.évre elmaradt bruttó járulékalapként 644.959,- Ft-ot, 2015. évre bruttó 3.106.501,- Ft-ot kértek figyelembe venni. Ezért az ítéletábra ezen évekre vonatkozóan az elmaradt munkabér (járadékalap) összegét a felek egyező nyilatkozata értelmében a fenti összegben állapította meg.

A felperes 2014. és 2015. évre is kért elszámolni 14. havi bér címén bruttó 473.330,- Ft-ot, amelynek a bruttó járadékalapja 364.742,- Ft.

Ennek elszámolását az alperes vitatta arra hivatkozással, hogy ez esetben kétszeres elszámolásra kerülne sor.

Az ítéletábra a felperes volt munkáltatója által az elsőfokú bíróság megkeresésére 9. szám és a másodfokú eljárásban Pf.5. szám alatt megküldött kereset kimutatás adatai alapján tényként állapította meg, hogy 2014. és 2015. évre vonatkozóan a bruttó bérben benne szerepel a 13. és a 14. havi bér is. Ezért ez a tétel a felperes és az alperes által egyezően elfogadott 2014. illetve 2015. évi jövedelemvesztésében benne szerepel, kétszeres igényt érvényesíteni nem lehet.

Kiemeli az ítéletábra, hogy az alperes fellebbezésében ugyan vitatta 2014. illetve 2015. évre a 14. havi bér elszámolását, ugyanakkor azonban a 2014. évi illetve a 2015. évi bruttó járadékalap összegezését elismerte. Erre figyelemmel a 14. havi bér ezen évek tekintetében már nem vitatható.

Az ítéletábra az I.r. felperest 2016. évtől megillető jövedelempótló járadék összege tekintetében osztotta az elsőfokú bíróság azon helyes jogi álláspontját, hogy (az ítélet indoklás 12. oldal 2. bekezdés) a 13. havi jövedelmet az éves jövedelem részeként kell számításba venni. Ez nem premizálási jellegű, nem teljesítményfüggő, ezt a munkáltató mindig az esedékes évi 11. havi bérrel folyósítja.

Ugyanakkor a 14. havi bér a volt munkáltató által az elsőfokú eljárásban 31. sorszám alatt szereplő válasz szerint premizálási jellegű, az esedékes 4. havi bérrel adható, és összege a 0 - 473.330,- Ft-ig terjed.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra az álláspontra, hogy ez nem alanyi jogon jár a munkavállaló részére, hanem teljesítményfüggő. Ugyanakkor az sem állapítható meg teljes bizonyossággal, hogy a megjelölt összeghatáron belül milyen összeg az esedékes. Ezért ezen tételt - mint bizonytalan tényezőt - az ítéletábra is figyelmen kívül hagyta a bruttó évi bér összegénél.

A volt munkáltató által Pf.5. szám alatt megküldött irat alapján tényként állapítható meg, hogy 2016. évre a felperessel hasonló végzettségű és beosztású dolgozónak a bruttó bére évi 6.211.588,- Ft volt. Ezen összegből a fentiek szerint levonásba helyezte a bíróság a kimutatásban szereplő 14. havi bért, 449.400,- Ft-ot. Így az elszámolás alapját képező bruttó bér: **5.762.188,- Ft.**

2016. évi járadék

2016. hasonlító bér	Ft	2016. megtérült jövedelem	Ft	Elmaradt bruttó bér
Bruttó bér	5.762.188,-			
TB 18,5%	1.066.004,-			
SZJA 15%	864.328,-			
Nettó bér	3.831.856,-	Nettó TB ellátás	353.754,-	
Br.járadékalap	4.508.065,-	Bruttó TB	416.181,-	4.091.884,-

2017. januártól június 30. napjáig járó járadék

A fenti elszámolást figyelembe véve a 14. havi prémium összege nélkül a 2016. évi adatok alapján a bruttó bér évi összege **5.762.188,- Ft**, a havi bruttó bér pedig **480.182,- Ft**.

2017. egy havi bérFt2017. megtérült jövedelemFtElmaradt bruttó bér				
Bruttó bér	480.182,-			
TB 18,5%	88.833,-			
SZJA 15%	72.027,-			
Nettó bér	319.322,-	Nettó TB ellátás	29.955,-	
Br. járadékalap	375.672,-	Bruttó TB	35.241,-	340.431,-

2017. január 1. napjától 2017. június 30. napjáig (6 hónap) így a felperest **2.042.586,- Ft** elmaradt munkabér illeti meg járadék jogcímén, míg 2017. július 1. napjától kezdődően havi bruttó 340.431,- Ft járadék.

III.4. Cafetéria

A felperes fellebbezése a cafeteria bruttó összegének a felemelésére irányult, míg az alperesi fellebbezés a cafetériát nettó összegben kérte megállapítani, arra hivatkozással, hogy az I.r. felperes a bruttó összegre nem jogosult.

Az elsőfokú bíróság az alperes elismerése alapján a 2014. évi cafeteria bruttó összegeként 478.420,- Ft-ot, míg 2015. évre bruttó 540.000,- Ft-ot számolt el az I.r. felperes javára. Ezt az összegszerűséget az alperes a 27. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal 4. bekezdésében elismerte, kizárólag 2016. évtől kezdődően vitatta a juttatást.

Mivel az alperes az elsőfokú eljárásban ezen tételt elismerte, ezért ennek vitatására a másodfokú eljárásban már jogi lehetőség nincs. Így az ítélet tábla 2014. évre 478.420,- Ft-ot, míg 2015. évre 540.000,- Ft-ot számolt el. A 2014. évi cafeteria összegét hozzáadta a 2014. évi elmaradt jövedelem címén megítélt 644.959,- Ft-hoz, így 2014. évre mindösszesen **1.123.380,- Ft-ot** állapított meg. 2015. évre a peres felek egyező nyilatkozata alapján elfogadott **3.106.501,- Ft** elmaradt jövedelemhez hozzászámította az 540.000,- Ft összegű cafetériát, így mindösszesen **3.646.500,- Ft-ot** számolt el az I.r. felperes javára.

2016. évtől járó cafeteria összegénél az ítélet tábla az alperes fellebbezési álláspontját osztotta az alábbiak szerint.

Az SZJA tv. 69.§ (1) bekezdése szerint „a béren kívüli juttatásnak nem minősülő egyes meghatározott juttatások (70.§), valamint a béren kívüli juttatások (71.§) után az adó a kifizetőt terheli. A személyi jövedelem adón kívül a béren kívüli juttatásokat és egyes meghatározott juttatásokat egészségügyi hozzájárulás terheli.

A 3/2014. (III. 31.) KMK. vélemény is tartalmazza azt a megállapítást, hogy a munkabér és a cafeteria más-más adójogszabály hatálya alá tartozik.

A fentiekből következően a felek között nincs olyan jogviszony, amely alapján az alperes a fenti kifizetéseknek eleget tehetne.

A Ptk. 355.§ (2) bekezdése értelmében a kártérítés összegét úgy kell megállapítani, hogy a károsultat a károsodás előtti helyzetbe hozza. Ugyanakkor a kártérítési jogban nem vitásan érvényesül a káron szerzés tilalma is. Ezen elveket figyelembe véve az ítéletábra a cafetéria összegét az alperes által a 34. sorszámú fellebbezésben elismert évi nettó 475.801,- Ft-ra szállította le.

A cafetéria összegének a felperes által a fellebbezésében írt bruttó 741.176,- Ft-ra történő felemelésére a Pp. 247.§ (1) és a Pp. 146.§ (5) bekezdésében foglaltak alapján - keresetváltoztatás tilalma miatt - jogi lehetőség nincs, mivel a felperes a 27. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdésében a cafetéria összegét 2016. évtől kezdődően évi bruttó 540.000,- Ft-ban határozta meg.

III.5. Önkéntes nyugdíjpénztári kifizetés

Nem alapos a felperesnek 2016. június 1. napjától kezdődően a nyugdíjpénztári kifizetés havi 12.240,- Ft + 1.000,- Ft összegre történő felemelésére vonatkozó fellebbezése sem.

Az I.r. felperesnek a véglegesen fenntartott keresete (27. jegyzőkönyv 2. oldal 6. bekezdés) a jövőre nézve havi 11.560,- Ft követelés volt. Ezen tétel tekintetében is érvényesül a III.4. pontban részletesen kifejtett, a Pp. 247.§ (1) bekezdésén és a 146.§ (5) alapuló keresetváltoztatás tilalma.

III.8. Adóteher

Ezen a jogcímen az I.r. felperes 325.361,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. E körben az ítéletábra teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolásában (14. és 15. oldal) részletesen kifejtett jogi álláspontját, a fellebbezési érvelésre az alábbiakat emeli ki.

Az I.r. felperes a személyes meghallgatása során (P.../2012/11. jkv. 3. oldal utolsó bekezdése, 4. oldal 1. bekezdése) úgy nyilatkozott, hogy „Anna lányunk 9 éves, születésénél fogva rendellenességek voltak nála. A baleset előtt feleségem viselte a lányunk gondját, azóta ezeket a feladatokat megosztjuk. Pszichológusnál is jártunk vele, aki annyit mondott, hogy fokozottan kell odafigyelnünk rá. Egyéni vállalkozó voltam, ezt a tevékenységet megszüntettem, mivel a baleset miatt ellátni nem tudtam. Feleségem folytatta, mint egyéni vállalkozó, részben más jelleggel ezt a tevékenységet. Mivel az ő idejét ez a munka jobban leköti, így lányunkkal én foglalkozom többet. Korábban az én feladatom az anyagiak megteremtése és a ház körüli munka volt. Most már én viszem a lányunkat iskolába, illetőleg orvoshoz. Eredetileg az volt a terv, hogy a háznál lévő műhelyben elkészített bútorokat egy belvárosi üzletben értékesítette volna a feleségem. Most a műhelyben folyó tevékenységet a baleset miatt abba kellett hagyni.”

A fentiekből megállapítható, hogy a vállalkozás feladására nem kizárólag az I.r. felperes balesete miatt került sor, az a család közös döntése volt a kiskorú gyermekük fokozott gondozási igénye és más családi gondok miatt. A baleset bekövetkezése és az adóteher felmerülése között az ok-okozati összefüggés hiányzik, így a kártérítés törvényi feltételei nem állnak fenn.

III.10. Gépjármű vásárlás költsége

Az ítéletábra nem osztotta az I.r. felperes 820.000,- Ft autóvásárlási többletköltség megfizetésére vonatkozó fellebbezési érvelését.

Helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a beszerzett szakvélemény szerint az I.r. felperes normál kiképzésű járművet is tud vezetni, és a megvásárolt magas építésű jármű csupán könnyebbséget jelent a ki- és beszállásnál. (31. szakvélemény 18. oldal). Ez olyan kényelmi szempont, amelynek az anyagi terhét az alperesre áthárítani nem lehet.

III.15. Kerékpár költsége

Alapítván az I.r. felperesnek 63.000,- Ft kerékpár vásárlási költség megtérítése iránti fellebbezése is. Az alapeljárásban beszerzett 31. sorszámú igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint (19. oldal) az I.r. felperes térdpanaszai főként a megváltozott járástechnika miatti relatív túlterhelés következtében alakultak ki. Állapotának szinten tartásához rendszeres rehabilitációs kezelés, gyógytorna, úszás, porcpótló kezelés szükséges és indokolt.

A fenti szakvéleményből megállapítható, hogy a felperes állapotának szinten tartásához többféle mozgási lehetőséget, módozatot jelölt meg az igazságügyi orvosszakértő, ezért az ítélet megítélése szerint a kerékpár vásárlása és a baleset között a közvetlen ok-okozati összefüggés nem áll fenn. Ezért ezen költség megtérítésére a felperes nem tarthat igényt.

III. 13. Útiköltség igény

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által elszámolt összesen 38.665,- Ft mellőzését kérte arra hivatkozással, hogy az I.r. felperes a kezelésekre jogosult volt TB ellátást igénybe venni. Ha ezzel nem élt, akkor kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget.

A régi Ptk. 340.§ (1) bekezdése kimondja: a károsult a kár elhárítása illetve csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult a kötelezettségének nem tett eleget.

Az 1997. évi LXXXIII. Tv. 22.§ (1) bekezdés ba./ pontja szerint: a járóbeteg szakellátásra, a fekvőbeteg gyógyintézetbe, továbbá gyógyászati ellátásra, rehabilitációra beutalt biztosítottat utazási költségeihez támogatás illeti meg, ha a beutalás olyan egészségügyi szolgáltatóhoz történik, amely a biztosított területi ellátására kötelezett.

A 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet 11.§ (5) bekezdése értelmében utazási költségként kilométerenként 21,- Ft illeti meg a biztosítottat.

A fenti jogszabályhely alapján az I.r. felperes 14 alkalommal utazott ambuláns ellátásra az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltak szerint (16. oldal 1. bekezdés), így oda-vissza utat figyelembe véve 70 km. A 14 alkalom összesen 980 km (14x 70 km) ennek költsége 20.580,- Ft (980x21,- Ft).

Az I.r. felperest a fentebb hivatkozott Ptk. 340.§-a értelmében kárenyhítési kötelezettség terhelte, és amennyiben nem vette igénybe a TB szolgáltatást, azt az alperes terhére figyelembe venni nem lehet. Ezért az ítélet utazási költség jogcímén 18.085,- Ft-ot fogadott el (38.665 - 20.580,-Ft). Az utazási költség megtérítésének teljes mellőzésére azonban jogi lehetőséget nem látott.

V. Elsőfokú perköltség viselése

Az ítélet az elsőfokú perköltség összegének felemelésére vonatkozó fellebbezést alaposnak ítélte.

Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott Pp. 81.§ (2) bekezdése értelmében, ha a per kártérítésre irányul, vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek összegszerű megállapítása bírói mérlegeléstől függ, az ellenfelet akkor is kötelezni lehet a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség viselésére, ha a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy az I-III.r. felperesek által érvényesített nem vagyoni kártérítés összegét is figyelembe véve a pertárgy értéke 27.450.000,- Ft, ezért a kereseti illeték összege 1.500.000,- Ft.

A jogerős részítélet alapján 4.000.000,- Ft nem vagyoni kártérítés került megítélésre. Ugyanakkor figyelemmel kell lenni azon tényre is, hogy az alperes az I.r. felperes részére a per megindítását követően - 2012. VI. 8. napja - fizetett meg 3.000.000,- Ft-ot. Ezért a perköltség szempontjából 7.000.000,- Ft összegű nem vagyoni kártérítést vehető figyelembe, valamint a jelen jogerős ítélettel megítélt 9.007.266,- Ft. Így összesen 16.007.260,- Ft összegben pernyertesek a felperesek (58%). Ezért az ítélőtábla ilyen arányban kötelezte az alperest a felperes bruttó összegű perköltségének a megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM. sz. rendelet 3.§ (2) bekezdés b./ pontja alapján. Ez a perköltség magába foglalja az elsőfokú bíróság által külön megítélt 14.015,- Ft készkiadás összegét is.

Az ítélőtábla a Pp. 253.§ (3) bekezdése értelmében - a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - az alperes által az állam javára fizetendő, a felperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett kereseti illeték összegét a fenti pervesztességi arálynak megfelelően 870.000,- Ft-ra felemelte, míg az állam terhén maradó kereseti illeték összegét 630.000,- Ft-ra leszállította, figyelemmel a Pp. 81.§ (2) bekezdésére is.

Mindezen indokok alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése értelmében részben megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban a felperes túlnyomó részt pervesztes lett (84%), ezért az ítélőtábla a Pp. 81.§ (1) bekezdése értelmében őt kötelezte az alperes felmerült másodfokú perköltségének arányos megfizetésére.

A peres eljárásban az I.r. felperes személyes költségmentességben részesült, míg a per tárgyi illetékfeljegyzési jogos, így a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a fenti pervesztességi - pernyertességi arányt figyelembe véve a Pp. 81.§ (1) bekezdés szerint az alperest kötelezte, míg megállapította, hogy a fennmaradó fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a értelmében az állam viseli.

Győr, 2017. június 22.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Vass Mária sk.
előadó bíró

. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül: kiadó